

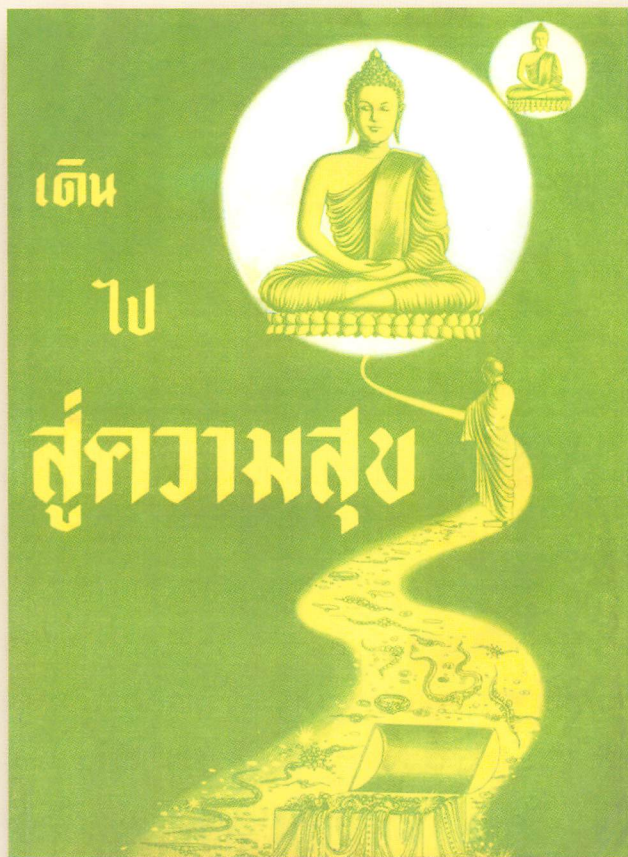
สิ่งที่คุณยายพรำสอน

วันจันทร์ที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

คตินี้เป็นคตินที่ ๑๖ ของการบำเพ็ญกุศลสวด
พระอภิธรรม ถวายแด่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา-
จันทร์ ขนนกยูง อาตมาขอถือโอกาสแสดงธรรมถึงคุณธรรม
ของคุณยายอาจารย์ฯ ของเรา เพื่อเป็นกุศโลบายในการ
สร้างความคิดแก่ทุก ๆ ท่านต่อไป

อาตมา เริ่มเข้าวัดสมัยเป็นนิสิตนักศึกษาปีที่ ๑
ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (บางเขน) เป็นสมาชิก
ชมรมพุทธศาสตร์ฯ ในยุคนั้น ได้ยินได้ฟังกิตติศัพท์
ของคุณยายจากรุ่นพี่ ๆ บอกเล่าคุณธรรมของท่าน
ตลอดจนได้อ่านจากหนังสือ “เดินไปสู่ความสุข” รู้สึก
ซาบซึ้งคุณธรรมของท่าน แล้วก็อยากจะได้พบตัวจริง
อยากจะได้สนทนา อยากจะฝากตัวเป็นศิษย์

มีความตั้งใจยาวนาน จนกระทั่งประมาณช่วงเดือน
ตุลาคม ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ วันนั้นเป็นวันที่ ๑๓ ปิดภาคเรียน
พอดี ก็ตั้งใจมาช่วยเตรียมงานกลั่นที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม
ซึ่งต่อมาก็เป็น วัดพระธรรมกายในปัจจุบัน

การได้ไปร่วมกันเตรียมงานกฐินในครั้งนั้น มีรุ่นพี่ ๆ
หลายคนร่วมเดินทางไปด้วย พี่วันชัย จิระชุตีโรจน์
ปัจจุบันท่านเป็นพระครูปลัดวันชัย สิวณฺโณ ครั้งนั้นท่าน
เป็นคนขับรถซึ่งในช่วงเวลาเย็น ท่านจะไปรับพวกเราที่อาคาร
ชมรมพุทธฯ และขับรถพาพวกเราไปที่ศูนย์พุทธจักร
ปฏิบัติธรรม กว่าจะเดินทางมาถึงก็ประมาณ ๖ โมงเย็น
เศษ ๆ ประตูวัดด้านหน้าซึ่งเป็นประตูเหล็กใหญ่ก็ปิดแล้ว
แต่เบื้องหลังของประตูนั้นมีพระภิกษุอยู่ ๒ รูป ซึ่งก็คือ

หลวงพ่อัมมชโย กับหลวงพ่อดัตตชีโว ท่านทั้งสองกำลัง
เดินปฎิภาณกันอยู่ พอท่านเห็นรถของวัดเข้ามา
ก็ช่วยเปิดประตูให้ หลวงพ่อัมมชโยเปิดประตูทางขวา
หลวงพ่อดัตตชีโวเปิดประตูทางซ้ายให้รถเข้าไป

พอรถผ่านพ้นประตูเข้าไปจอด รุ่นพี่ก็ลงไปกราบ
หลวงพ่อ แล้วแนะนำตัวหมดทุกคน คนนี้ชื่อ วิชา
ซึ่งปัจจุบัน คือ พระมหาวิชา อธิวิสุโข คนนี้ชื่อ สมชาย
ซึ่งปัจจุบันคือ พระสมชาย สุนฺทรโร คนนี้ชื่อ.... พอมาถึง
อาตมาก็ไม่แนะนำชื่อจริงกลับแนะนำชื่อเล่น น้องคนนี้
ชื่อเล่นว่า “หมู” ตอนนั้น หลวงพ่อัมมชโยกับหลวงพ่อ
ดัตตชีโวกำลังคุ้ยปฎิภาณกันอยู่ หลวงพ่อัมมชโย
คงอยากจะให้ทุกคนคลายเครียด จึงหันมาทางหลวงพ่อ
ดัตตชีโวบอก “อ้าว ! หมูมาแล้ว จ้ะเรื่องงานทุกอย่าง
ที่คุ้ยมาเมื่อสักครู่นี้เรื่องหมู ๆ หมดเลยสิ ก็หมูมาแล้ว
นี่นา...”

หลวงพ่отัดตชีโวท่านก็ปล่อยฮา ! ใหญ่ เสียงดังลั่น
พร้อมกับย่ำคำว่า “หมูมาแล้ว ๆ” พอกราบเสร็จ ท่านก็
ให้ไปเก็บของแล้วเข้าที่พัก รุ่งขึ้นค่อยเตรียมงาน
การเตรียมงานกลืนในช่วงนั้นจะเป็นงานโยธาเสียส่วนใหญ่
ทุกคนช่วยกันหมด สิ่งที่ต้องเตรียมเพิ่มก็คือ การยืม
เครื่องมือเครื่องใช้ ของทุกอย่างขอยืมเกือบหมด
เรียกว่า เอาของมากองรวมทั้งหมดแล้ว ๙๐ กว่า
เปอร์เซ็นต์ เป็นของยืมทั้งนั้น

กวาดสายตาไปรอบ ๆ ดูว่า ของวัดเองมีอะไรบ้าง
ก็เห็นแต่ หนังสือสวดมนต์ และองค์พระประธาน
นอกนั้นของยืมทั้งหมด ถามรุ่นพี่ว่า เอ๊ะ ! เราทำไมต้องยืม
ไม่มีของเราเองบ้างเลยหรือ เพิ่งมาครั้งแรก ถามไปเชื่อ ๆ

อย่างนั้น รุ่งพีก็บอกว่า ตอนนี้ไม่มีสตางค์ซื้อหрок
แล้วอีกอย่างคุณยายท่านล้งไว้ให้ยืมเขาใช้จัดงานไปก่อน
จากวัดรอบ ๆ หรือจากญาติโยมข้างวัด

ต่อมา อาตมาได้ฟังนโยบายจากคุณยาย
ท่านมีวัตถุประสงค์นะ ท่านบอกว่า วัดเราเป็นวัดใหม่
เพิ่งสร้าง ยังไม่มีใครรู้จัก การที่เราไปยืมของเขา
เท่ากับไปประกาศตัวเองกับหน่วยราชการ วัดต่าง ๆ
องค์กร และสถาบันต่าง ๆ ว่า วัดนี้เกิดขึ้นแล้วนะ
จะเป็นที่ประพฤติปฏิบัติธรรมสร้างบุญของสาธุชน
มินิสิตนักศึกษา มีเยาวชนไปปฏิบัติธรรมกันเยอะ
อยู่ที่ตรงนั้นนะ คลองสาม หมู่ ๗ อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี

เราได้ไปคุยกับเจ้าอาวาสวัดต่าง ๆ ที่เราไปเยี่ยมของ
ทุกรูปก็รู้ว่า มีวัดใหม่เกิดขึ้นที่คลองสามพระเถระเหล่านั้น
มักจะเรียกวัดเราในสมัยนั้นว่า “วัดใหม่” บางทีเราก็กิน
ของตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ อาจารย์ก็ทราบว่ามีกลุ่ม
นิสิตนักศึกษาเขาไปสร้างวัดกันที่ตรงนั้นตรงนั้น นี่เป็น
กุศโลบายอันแยบยลของคุณยาย ที่ท่านให้ไปเยี่ยมของ
นี้มีวัตถุประสงค์ไปฟรีเซ็นต์ (Present) ตัวเอง แล้วการที่
เราไปเยี่ยมของ กว่าจะได้ของมา เราต้องไปอ่อนน้อมกับเขา
เรียกว่า ต้องไปกราบกรานเขาเลย ถ้าทำเป็นคน

มือกระด้างคางแข็ง ก็ไม่ได้ของ เขาไม่ให้ยืมหรือ
แถมเขาจะตำหนิมาด้วย นี่เป็นอุบายที่คุณยายให้ฝึกตัวเอง

เพราะฉะนั้นการจัดงานบุญใหญ่ในช่วงแรก ๆ
บางที่อาตมา หรือรุ่นพี่รุ่นน้องต้องช่วยกันทำเอกสาร
หนังสือยืมไปตามสถานที่ต่าง ๆ เป็นวัตถุประสงค์ของคุณยาย
ท่านต้องการให้ไปฝึกความรอบคอบ เพราะว่าของที่เรายืม
มาจากหลาย ๆ ที่ จากหลาย ๆ วัด เวลา ยืมมาแล้ว
ต้องมีการจดบันทึกทำบัญชี ถ้าเกิดความผิดพลาด
หลงสลับกันขึ้นมา เราจะส่งคืนเขาไม่ได้ เดียวมีปัญหา

คุณยายจะฝึกให้พวกเรามีความละเอียดรอบคอบ
โดยท่านจะเน้นเสมอว่า ของที่ยืมเขามา เช่น ภาชนะ
อุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อใช้เสร็จแล้ว ให้ทำความสะอาด
ให้ดีกว่าของเดิมที่เรายืมเขามา อะไรของเขาชำรุดมา
ก็ซ่อมให้ดีกว่า จะเป็นสิ่งที่ดี บางทีไปยืมภาชนะ เช่น
หม้อ หรือกระทะ บางทีมันมีเขม่าดำเมี่ยมมา ก่อนส่งคืน

คุณยายจะสอนให้พวกเราขัดให้ขาวให้หมด จานชาม
ภาชนะทุกชนิดสะอาดหมด ไปคืนวัดที่เป็นเจ้าของของเดิม
ทำเอาเจ้าของจำไม่ได้ นี่กว่าหยิบอันผิดมาให้ เราต้อง
ยืนยันว่า ไซ้ใบนี้แหละ แต่ว่าล้างมาให้ขาวเชียวจะได้ดู
สะอาดน่าใช้

พระที่ท่านดูเรื่องลังฆภัณฑ์ หรืองานพัสดุ ท่านก็
ชอบใจว่า ที่นี้เขายืมของมาแล้ว เขาเอาคืนในสภาพที่ดี
กว่าเดิม แสดงว่ามีการอบรมที่ดี ลูกศิษย์ลูกหาได้รับการ
อบรมที่ดี และการส่งคืนก็ต้องไปขอบคุณเขาด้วยตัวเอง
ตอนไปก็อย่าไปมือเปล่า ถ้าเป็นวัดก็มีไทยธรรมติดไป
ถวายพระท่านด้วย ถ้าเป็นหน่วยงานราชการก็มีหนังสือ
ธรรมะ หรือมีอะไรไปฝากเขาบ้าง เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึง
ผูกใจกันไว้ว่า ต่อไปคงต้องมาขอยืมอีก

แล้วคุณยายก็สรุปไว้ว่า การที่เราไปยืมของเขา
เราก็ได้ศึกษาไปด้วยว่า อุปกรณ์ เครื่องไม้เครื่องมือต่าง ๆ
ที่เรายืมมา พอถึงคราวที่เราจะต้องมีเอง ชนิดไหน

ขนาดไหน หรือประเภทไหนที่พอเหมาะ ตอนที่เรাজัดหามันจะได้ตรงเป้า ไม่สุมสี่สุมห้าจัดซื้อมาแล้วก็ไม่ได้ใช้ เสียของเสียสตางค์เปล่า ๆ สมัยรุ่นอาตมาเป็นอุบาสกหรือเป็นเด็กวัด จะได้รับการฝึกแบบนี้ เรียกว่าแต่ละแห่งหยิบยืมกันจนคุ้น จนกระทั่งเขาไม่มีของพอจะให้ยืม เพราะงานวัดเราใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ เราก็ต้องเพิ่มสถานที่ยืม และเพิ่มปริมาณของที่จะยืมมากขึ้นเรื่อย ๆ

แต่ปัจจุบันนี้ ประเภทซื้อชะเงินไม่พอ กับไม่มี
ของจะให้ซื้อ มันคนละอย่างกัน สมัยก่อนคุณยายฝึก
พวกเราอย่างนี้ พยายามให้ไปยืมของเขา แล้วก็ฝึกตัวไปด้วย
เรายืมหมด ตั้งแต่เต็นท์ รถบรรทุก รถเข็น โต๊ะ เก้าอี้
พัดลม ไม้ประดับ ไม้กระถาง เสื้อ พรม กระทั่งหม้อ
กระทะ จาน ชาม ช้อน ตะหลิว ทัพพี ยืมหมด

ยืมจริง ๆ เพราะว่า อาตมาเป็นคนรับหน้าที่จัดส่งหนังสือยืม
ทั้งเจรจา ทั้งขนย้าย สมัยก่อน ขนแบกมาแล้วก็ต้อง
ขนไปคืน ตอนไปเอาในโกดังตามวัดต่าง ๆ หรือสถานที่
ราชการ บางทีก็ต้องไปค้น ไปรื้อ หรือไปแยกประเภท
เท่ากับไปจัดของให้เขาในตัว

ท่านก็สอนอีก เวลาไปยืมให้ฉลาด ๆ หน่อย
เลือกของมาอย่าหยิบของชำรุดมานะ เดี่ยวตอนเอาไปคืน
กลายเป็นของชำรุด เขาจะมาว่าเราทำชำรุด เราต้อง
เลือกของให้เป็น ยืมทั้งหมด กระทั่งพัดลมก็ต้องยืม
คราวนี้พัดลมหน่วยราชการเขาก็ไม่มีให้ยืม ตามวัดก็ไม่มีให้
ยืม ต้องไปยืมตามบ้านชาวบ้านรอบวัด ตามริมคลองสาม
นี้แหละ

สมัยนั้นขับรถตระเวนตามบ้าน ยืมบ้านละตัว
สองตัว ต้องเขียนชื่อเจ้าของใส่สติ๊กเกอร์แปะไว้ตามพัดลม
สมัยก่อนการจัดงานบุญใหญ่ ตอนที่จัดงานกฐินปีแรก
ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ พื้นที่ก็ยัง
ไม่สมบูรณ์ ศาลาจตุรหาราชิกา เพิ่งจะเทพื้นใหม่ ๆ
ตอนนั้นน้ำเจ้งเลย เขาเอาน้ำบ่มคอนกรีตไว้ เหล็กเส้น

ถูกถักตั้งขึ้นเพื่อจะทะเลาะคอนกรีตเต็มโดยรอบไปหมด
หลังคายังไม่มีต้องเอาเต็นท์มากางจนเต็มศาลา เราต้อง
พยายามพัฒนาพื้นที่ เหมือนปัจจุบันนี้ การก่อสร้าง
เกิดขึ้นยังไม่ทันเสร็จ แต่เราต้องรีบใช้เพื่อประกอบ
พิธีกรรม เพราะฉะนั้นต้องใช้พื้นที่ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เสร็จนั้นแหละ
ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดจนปัจจุบันเหมือนกันมาตลอดทุกยุค

แม้ปัจจุบัน สภาธรรมกายสากลยังสร้างไม่เสร็จ
ก็ต้องเริ่มเอามาใช้งานแล้ว หรือลานธรรมมหารัตนวิหารคด
บางส่วนยังไม่เสร็จ เราก็ต้องใช้งานแล้ว ต้องใช้ให้ได้
ทำพื้นที่ให้พร้อม จัดเฉพาะกิจสำหรับพิธีกรรม เราฝึก
กันมาอย่างนี้ การก่อสร้างก็ต้องเร่ง พิธีกรรมก็ต้องจัด

หลังจากงานกลิ้งปีนนั้นคือปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เสร็จแล้ว
ช่วงเย็นก่อนที่คุณยายจะกลับไปวัดปากน้ำคุณยายจะมาให้
โอวาทแก่ลูกศิษย์ลูกหลานทุกคน ตอนนั้นมีพี่ขจร

ต่อมาท่านบวชเป็น พระขจร กรุณาจาโร แต่ปัจจุบันนี้
ท่านมรณภาพไปแล้ว ท่านเป็นพี่ใหญ่ พาน้อง ๆ
มาราบคุณยายเพื่อฟังโอวาทอันทรงคุณค่า สำหรับ
พระภิกษุ ท่านก็ไปทำพิธีกรานกลิ้งกันที่โบสถ์วัดกลาง

คลองสาม (สมัยนั้นเรายังไม่มีโบสถ์จึงต้องไปขอยืมโบสถ์
ของวัดกลางคลองสามใช้ประกอบสังฆกรรม)

เวลาคุณยายให้โอวาท ท่านจะนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง
ที่สนามหญ้า ริมน้ำไกล่ ๆ อาคารดาวดึงส์ในปัจจุบัน
ท่านจ้องมองทุกคนเลย ซึ่งส่วนมากก็มีแต่ผู้ชาย
มองจ้องเป็งเลย แล้วท่านก็บอกว่า พวกเราทุกคนมาเอาบุญ
กับยายนะ พวกเราทุกคนเคยเกิดร่วมบุญกับยายมาหลายภพ
หลายชาติแล้ว ชาตินี้เราก็กี่มาเอาบุญร่วมกันอีก
ยายมองพวกคุณนี่ มองทะลุไปถึงอดีตชาติเลยนะ
มองไปในปัจจุบันแล้วก็เลยต่อไปในอนาคต เข้าไปดูบุญ
ของคุณ แต่ละคน ๆ นะ มาเกิดเอาบุญมาคนละเท่าไร
ยังงี้ก็ตาม ในการที่จะสร้างบุญร่วมกันต่อไปให้ตลอด
รอดฝั่ง ต้องอดทนนะ อดทนทุกอย่าง ต้องสู้ สู้
อยู่ในศีลในธรรม สู้กับกิเลสของตัวเองนะ ไม่ใช่ไปทำร้ายใคร
สู้จนกว่าจะสำเร็จ

เพราะพวกเรามาจากครอบครัวที่หลากหลาย
ท่านจะสอนให้อดทน สิ่งที่ท่านสอนมีอยู่ ๓ ประเด็น คือ

๑. สอนให้รักธรรมะ ให้รักบุญ เพราะสิ่งนี้
เท่านั้นที่จะช่วยเราได้ทั้งชาตินี้และทุก ๆ ชาติ ให้นั่ง
ธรรมะทุกวันอย่าขาด ถ้าใจละเอียดจะมีกำลังใจ เพราะ
ท่านรู้ว่า การทำงานจะเหนื่อย เดี่ยวใจจะหยาบ กิเลส
จะเข้ามาครอบครองใจได้ง่ายแล้วก็จะหงุดหงิดกันเอง

๒. ท่านสอนให้ฉลาดในการทำงาน ยามมีแรง
เราก็ใช้เรี่ยวแรงของเราทำบุญเต็มที่ ยามหมดแรงก็ต้อง
ใช้ปากใช้ปัญญาชวนคนมาช่วยเยอะ ๆ เพราะปริมาณงานมาก
แต่คนช่วยทำงานมีน้อย ญาติโยมที่เขามาร่วมงาน
เขาอยากจะช่วยอยู่แล้ว แต่เขาไม่รู้ว่าจะให้ทำอะไร
ไปบอกเขาลี พูดกับเขา ชวนเขา ทำให้ทุกคนเป็นเจ้าของวัด
เขาจะได้รักวัด ให้เขาได้รับบุญเก็บงานไปด้วย คือ

เมื่องานบุญพิธีเสร็จ ก็เก็บของเสร็จพอดีเลยในวันนั้นแหละ
พยายามทำให้ได้อย่างนี้ พวกเราจะได้ไม่เหนียว แล้วย
ให้ช่วยกันชวนพวกน้อง ๆ มาช่วยงานบุญกันเยอะ ๆ เรา
ไม่ชวน ไม่ดึงเขามาในทางบุญ เต็มวาบปอกุศลก็จะฉุดจะ
ดึงพวกเขาไปสู่หนทางแห่งบาปอกุศล

๓. ทำงานทำภารกิจไปก็นึกถึงบุญ นึกถึงองค์พระ
ใส ๆ ในตัวไปด้วย แล้วก็ให้นึกอธิษฐานล้อมคอก
ให้ได้มีโอกาสสร้างบุญสร้างความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป
โดยไม่ตกหล่นแม้บุญเดียว อย่าได้สร้างบาปอกุศลทั้งกาย
วาจา ใจ

เราก็ทำแบบนี้กันเรื่อยมา พิธีกรรมงานเสร็จ
ช่วยกันเก็บของทำความสะอาดจนเสร็จ และกว่าจะส่ง
ของคืน ตามวัดต่าง ๆ ตามสถานที่ราชการต่าง ๆ
บางที่เป็นอาทิตย์ นี่คือการจัดงานบุญใหญ่ในสมัยก่อนๆ

๑. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

๒. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๘

เมื่อได้พบคุณยายครั้งแรกแล้ว
ในใจอาตมาก็นึกอยู่ว่า อยากจะพบ
ท่านอีก ทำอย่างไรหนอ ไปฟัง
รุ่นพี่ ๆ ที่ชมรมพุทธฯ เขาคุยกัน
เรื่องคุณยายที่วัดปากน้ำ เราก็
อยากจะไปบ้านธรรมประสิทธิ์บ้าง ที่บ้านกัลยาณมิตร
หลังที่ ๒ แต่เราไปไม่เป็น ไม่รู้จะไปยังไง

อาตมาเป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อยู่กรุงเทพฯ
แต่อยู่บ้านกับไปโรงเรียน ไม่ใช่เด็กเที่ยวชอกแซก ไม่ค่อย
ได้ไปไหน จนเข้ามหาวิทยาลัย แคะจะไปวัดปากน้ำยังไป
ไม่ถูก แต่อาคัยคอยเจี้ยหูฟังว่า พี่ ๆ ชมรมพุทธศาสตร์ฯ
เขาจะไปกันเมื่อไหร่ เราก็จะติดเขาไปบ้าง แล้วพยายาม
จำทาง จำรถเมล์ (รถประจำทาง) วันหลังจะได้ไปเอง
อยากจะไปหาคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์บ่อย ๆ

นับตั้งแต่บัดนั้นมา วันเสาร์วันอาทิตย์ อาตมาก็มาช่วยงานอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรฯ วันธรรมดา บางวันก็พอจัดเวลาว่างจากการเรียน เพราะความอยากพบคุณยายถึงแม้ไม่ว่างก็ทำให้ว่างได้ “โดดเรียน” ว่างั้นเถอะ พอรุ่นพี่ชมรมพุทธศาสตร์เขาไปวัดปากน้ำ จังหวะวันนั้นว่างเราก็โดดเรียนติดไปกับเขาด้วย รุ่นพี่ส่วนมากเป็นผู้หญิงพอจะไปวัด เขาก็มักจะซื้ออาหาร ซื้อขนมติดมือไปถวายพระที่วัด ที่บ้านคุณยาย คือบ้านธรรมประสิทธิ์สมัยนั้น

เราก็อาสาเป็นคนถือของ แล้วก็ไปถึงวัดได้จริง ๆ วันนั้นพวกเราไปถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ รวม ๑๐ โมงเช้า ก่อนไปกราบคุณยาย รุ่นพี่ ๆ เขาเตือนเราว่า คุณยายท่านรู้วาระจิต คิดอะไรท่านรู้หมดนะ ไปถึงต้องสำรวมกาย วาจา ใจ ทะเลิ่งตึงตังไม่ได้นะ อะไรทำนองอย่างนี้ ยิ่งโดนส่ำทับอย่างนี้ ยิ่งต้องระวังตัวระวังใจกัน อย่างอุกฤษฏ์เลย

ไปถึงก็ไปกราบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์
แล้วบอกท่านว่า คุณยายครับผมอยากจะเรียนธรรมะ
กับยายครับ คุณยายก็บอกว่า โอ้ คุณ คุณไปเรียน
กับหลวงพ่อัมมะเถอะนะ ยายสอนให้ท่านหมดแล้ว
วิชชาธรรมกายที่ยายฝึกมาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ
ยายสอนให้หลวงพ่อัมมะไฉนะ ถ้าเอามาเขียนใส่กระดาษ
แล้วเอามาบูเต๋มในที่ดิน ๒๐๐ ไร่ ยังไม่พอให้บูเลย เอาไว้
คุณเรียนกับหลวงพ่อัมมะเองเถอะนะ แล้วท่านก็ถามว่า
เคยนั่งธรรมะหรือเปล่าละ อาตมาก็ตอบว่า เคยครับ
เคยนั่งที่ศูนย์พุทธจักรฯ คุณยายก็ว่า เออ พอรู้วิธีการนั่ง
งั้นขึ้นไปนั่งข้างบน พร้อมกับชี้มือไปที่ชั้นสองของบ้าน
ธรรมประสิทธิ์ แล้วตอนเพลค่อยลงมานะ เตียวยาย
อยู่ทางนี้จะคุมธรรมะให้

เป็นอันว่า พบคุณยายครั้งแรก ท่านก็ให้ขึ้นไป
นั่งธรรมะ นั่งไปสักชั่วโมง ถึงเวลาเพลก็ลงมาข้างล่าง
รุ่นพี่ ๆ เขาก็จัดอาหารเตรียมจะถวายพระสงฆ์ คุณยายบอก
เฮ้อ! เดี่ยวพวกเราคอยประเคนภัตตาหารพระกัน คุณยาย
กับพวกเราก็คอยกันอยู่ถึง ๑๑ โมง ๒๐ นาที พอถึงวันนั้น
พระที่จะมานั้นคงจะติดธุระ ท่านจึงไม่มา สักครู่คุณยายบอก
ป้านี้พระคงไม่มาแล้ว ถ้าขึ้นเดี๋ยวยายจะเอาไปถวาย
พระพุทเจ้าบูชาข้าวพระเลยแล้วกัน ให้พวกเราได้บุญกัน
เยอะ ๆ คุณยายก็ชวนทุกคนนั่งสมาธิ โดยใช้ภาษาพื้น ๆ
ของท่านว่า “เฮ้อ! ทุกคนนั่งเข้าที่” แล้วก็เจียบ นั่งไปสัก
๑๕ นาที ๒๐ นาที ท่านก็ชวนบอกลาข้าวพระ แล้วชวน
ทุกคนมากินข้าว

พอคุณยายเริ่มชวนทุกคนมากินข้าว อาตมามองซ้าย
มองขวา มีเราเป็นผู้ขายอยู่คนเดียว ก็คิด... เตี้ยวเรา
จะเดินออกไปกินข้าวตรงท่ารถเมล์ ปากซอย พอเตรียม
ขยับตัวจะออก คุณยายก็เรียก คุณจะไปไหน เตี้ยวมา
กินข้าวกับยาย เราก็ตกใจเพิ่งมาครั้งแรก คุณถือศีล ๘
ไม่ใช่เหรอ ยายก็ศีล ๘ เหมือนกัน เตี้ยวมากินข้าวกับยาย
เรากี่ เอ๊ะ นึกในใจ คุณยายรู้ได้ยังไงว่า เราถือศีล ๘
เราไม่เคยไปบอกใคร

แล้วท่านก็พูดอีก จะต้องไปซื้อให้เสียสต่างค์
ทำไมข้าวยายเยอะแยะ เก็บเงินเอาไว้เรียนหนังสือ
เอาไว้ทำบุญดีกว่า ท่านคงรู้ว่าเราคงจะไปหาซื้อข้าวกินแน่
เราก็อธิษฐานว่า คุณยายไม่เป็นไรครับ เตี้ยวผมไปตรงนี้
ท่านก็บอกยังไม่ต้องไป มากินข้าวกับยายก่อน พอท่าน
ชวนครั้งที่ ๒ ที่ ๓ เราก็เลยต้องตามใจท่าน

แต่ในใจตอนนั้น มีความรู้สึกปิติยินดี ปนกับ
ความเขินเหนียมอายและเกรงใจ นึกในใจว่า โอ้โฮ
คุณยายให้เกียรติเรากินข้าวร่วมเสื่อกับท่านเลยนะ
เวลาท่านจะรับประทานอาหารข้าวก็กำลังเอาอาหารทั้งหมด
ไปที่ห้องครัวของบ้านธรรมประสิทธิ์ มีอาตมาเป็นผู้ชาย
นั่งอยู่คนเดียว นอกนั้นก็มิรุ้มีผู้หญิง ๒ คน หลานสาว
คุณยายอีก ๑ คน

ท่านเห็นเรานั่งเฉย ๆ ก็บอก เอาเลยกินข้าวเลย
เป็นผู้ชายหนุ่ม ๆ กินเยอะ ๆ ถือศีล ๘ ด้วย เตียวเย็น
จะหิว กินเยอะ ๆ ไม่ต้องเหนียม ท่านตักข้าวให้เองเลยนะ
เอาจานมาวางข้างหน้า ตักข้าวใส่จานของเรา เอาช้อน
ใส่ให้ เอ้า...นี่ข้าว ท่านบอก ใ้นี้เป็นข้าวต้มกึ่ง
แต่แยกข้าวกับแยกน้ำซूप ท่านเอากุ้งใส่ให้ตัวหนึ่ง
ตัวใหญ่เขียว แล้วเอาน้ำซूपร้อน ๆ ราด นี่ข้าวต้มกึ่ง
กินชะเลยคุณ อร่อยดีเชียวนะ กินเยอะ ๆ นะคุณ
หัดรักษาศีล ๘ ใหม่ ๆ ตอนเย็นมันหิว กลางวันต้องกิน
เยอะตุนไว้หน่อย

ปัจจุบันนี้ ภาพที่คุณยายตักข้าวให้ ยังติดฝัง
 แน่นอยู่ในใจ มิได้เลือนหายไปจากใจเลย ตอนนั้น
 มีความคิดว่า ถ้าเราได้รับเชิญไปกินอาหารร่วมโต๊ะ
 กับประธานาธิบดี หรือผู้นำประเทศต่าง ๆ เรายัง
 ไม่ภูมิใจขนาดนี้ คุณยายให้เกียรติเราถึงขนาดนี้
 มีความคิดว่า เราจะแทนคุณข้าวยายไปตลอดชีวิตทีเดียว

พอทานข้าวเสร็จแล้ว ช่วยกันล้างจาน พักสักครู่
คุณยายก็บอก เอ้า ไปนั่งธรรมะต่อ ๕ โมงเย็นค่อยกลับนะ
ก็ขึ้นไปนั่งธรรมะ พอถึง ๕ โมงเย็น อาตมาค่อย ๆ ลงมา
จากชั้นบน ท่านก็ให้อโวาท ให้กำลังใจ นั่งธรรมะบ่อย ๆ
นะคุณ ยังหนุ่ม ๆ ต้องรีบนั่งตุนไว้ให้มาก ทำทุกวัน
ค่อย ๆ ทำสบาย ๆ ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องไปเครียด ทำใจ
สบาย ๆ ธรรมะอยู่ในตัวของเราไม่ได้หนีไปไหนหรอก
อยู่ในตัวของเรา ค่อย ๆ ปรับใจ เต็มใจก็สว่างเอง

คุณ เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วมาอยู่กับยายนะ
มาช่วยยายสร้างวัด อาตมาตอบสั้น ๆ “ครับ” ตอบคำเดียว
พออาตมาเดินมาใส่รองเท้าบริเวณหน้าบ้านเตรียมจะเดิน
ท่านก็บอก แล้วมาหายายอีกนะ อาตมาก็ตอบอีกทีหนึ่งว่า
“ครับ” แล้วกราบลาท่าน แต่ในใจอาตมาตอนนั้นรู้สึก
ปีติยินดีว่า คุณยายชวนเราว่า เรียนจบแล้วมาอยู่
กับยายนะ คำพูดนี้ยังดังก้องอยู่ในใจของอาตมาอยู่
จนบัดนี้

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๓

รู้สึกดีใจว่า เอ๊ะ คุณยายชวนเราแฮะ อาตมา
ได้ไปที่บ้านธรรมประสิทธิ์อีกหลายครั้ง แต่จะหาโอกาส
ไปวันธรรมดา เพราะว่าวันเสาร์ วันอาทิตย์ก็มาช่วย
งานบุญที่ศูนย์พุทธจักรฯ

เมื่อไปที่บ้านธรรมประสิทธิ์ เราก็ได้พบเห็น
ความสะอาด ความมีระเบียบ ห้องน้ำคุณยายสะอาดมาก
เห็นคุณยายเข้าไปคุกเข่าเช็ดพื้นและสุขภัณฑ์ด้วยผ้าขนหนู
สะอาด อาตมาไม่กล้าเข้าไปเลย มันสะอาดซะจนต้อง
ยอมนั่น รู้สึกเต็มทีเมื่อไหร่ก็ไปเข้าห้องน้ำที่หอหลวงปู่
หรือไม่ก็แถว ๆ ที่หอฉัน แต่ไม่ยอมเข้าห้องน้ำที่บ้านคุณยาย

เห็นคุณยายทำความสะอาดแล้วไม่กล้าใช้เลย กลัวไปทำให้คุณยายต้องลำบากกับการต้องไปเช็ดทำความสะอาดห้องน้ำบ่อย ๆ

ต่อมาคุณยายก็ย้ายจากบ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ มาอยู่ถาวรที่ศูนย์พุทธจักรฯ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๘ ช่วงนั้นอาตมากำลังอบรมธรรมทายาทรุ่นที่ ๔ พอดี อยากจะไปช่วยท่านชนของ ย้ายบ้านที่วัดปากน้ำ แต่ติดช่วงอบรมออกไปไม่ได้ ก็เลยรอรับท่านอยู่ที่วัดนี้ เห็นคุณยายชนชาวชนของมา เยอะแยะได้แต่ช่วยชนลง คุณยายมาอยู่ full time ที่วัด ไม่ต้องลำบากเดินทางไปมาระหว่างวัดปากน้ำฯ กับ ศูนย์พุทธจักรฯ อีกแล้ว

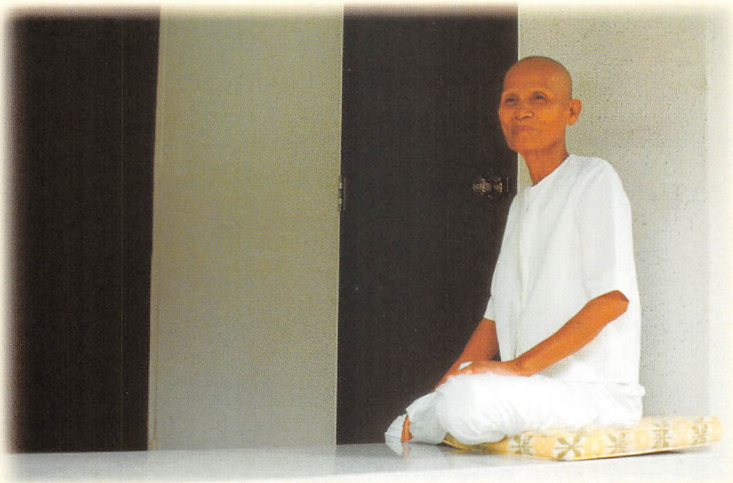
คุณยายเริ่มให้ก่อสร้างกำแพงรอบ ๑๙๖ ไร่ก่อน โดยบอกว่า สร้างกำแพงกันกิเลส กันคนพาล ทำให้แข็งแรง เลยนะ จากนั้น ท่านก็เริ่มวางระเบียบวินัย โดยสั่ง

ให้เขียนใส่กระดานติดไว้ที่ข้างอาคาร (ปัจจุบันคือป้าย
กฎระเบียบที่ติดอยู่ที่อาคารดาวดึงส์) ให้ทุกคนอ่าน
ท่านเริ่มวางแนวทางปฏิบัติหลาย ๆ อย่าง ให้มีหลัก
มีเกณฑ์ขึ้น ทำให้เรามีการทำงานที่เป็นแบบแผนขึ้น
เป็นลำดับ ๆ ไป พออาตมาเรียนจบชั้นปีที่ ๔ ก็เข้าวัดเลย
ไม่ได้ไปสมัครงานที่ไหน เพราะคิดว่าเป้าหมายเราจะมาที่นี่
ใจนึกถึงแต่คำชวนของคุณยาย คุณยายบอกว่า คุณเข้าวัดนี้
ยายช่วยคุณได้ทั้งในชาตินี้และชาติหน้านะ ยายบอกทาง
ปิดนรกให้คุณได้ บอกทางเปิดทางสวรรค์ให้คุณได้
คุณเรียนจบแล้วไปทำงานข้างนอก อย่างดีก็ช่วยพ่อแม่
ได้เฉพาะชาตินี้เท่านั้นแหละ แต่มาอยู่วัดมาประพฤติ
ปฏิบัติธรรม มาสร้างกุศล มาช่วยยายสร้างวัด
ช่วยตัวเองและช่วยพ่อแม่ท่านได้ทั้งภพนี้และภพหน้า
นิลัยเป็นคนซื่อ ๆ อย่างคุณไปทำงานทางโลก เตียวโดน
เขาหลอกหมดตัวไม่เหลือ อยู่วัดกับยายดีกว่า ไม่ก็ปี
ก็ตายจากกันแล้ว ลังสมบุญไปภพหน้ากันเยอะ ๆ ดีกว่า

ต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๑ หลวงพ่อธัมมชโยตอนนั้นท่าน
เริ่มเปิดทีมบอญญ จึงให้อาตมาเข้าไปร่วมทีมด้วย ไปฝึก
ซ้อมบอญญ ฝึกได้สักพักหนึ่ง คุณยายจึงเมตตาเรียก
อาตมามาปฐมนิเทศ คือจะเรียกอุปาสกคนไหนมา
ปฐมนิเทศอีกหรือเปล่าไม่รู้ แต่วันนั้นเรียกอาตมาคนเดียว
ท่านบอกว่า ออกไปบอญญนะ จำไว้ ๔ อย่างนะ

๑. ออกไปข้างนอกไกลหูไกลตา ยายอย่าไปติดสาว
ที่ไหนนะ อย่าไปทำตาวานให้ใครนะ รีบไปทำภารกิจ
เสร็จแล้วก็รีบกลับ อย่าได้เที่ยวไปเถลไถลที่ไหน

๒. อย่าไปกินข้าวบ้านใครนะ เราก็งง ๆ เอ๊ะ
อย่าไปกินข้าวบ้านใคร ยายบอกว่า อยู่กับยายกินข้าวยาย
กินข้าวหลวงพ่อกัน เราก็คือเป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อกับยาย
พอแล้ว อย่าให้มันมากคนนักเลย เราไปกินข้าวบ้านโน้น
บ้านนี้ ต่อไปในอนาคตเมื่อเราต้องทำงานใหญ่ ๆ ขึ้น
เดี๋ยวมันจะเสียความยุติธรรม เพราะความติดหนี้บุญคุณกัน
อืม...ท่านมองไกลขนาดนั้นเลย

๓. ท่านบอกว่า อย่าไปค้างแรมคืนที่ไหนนะ
ตึกตึนยังงี้ก็ต้องกลับมาวัด ถ้าจำเป็นจะต้องไปค้างจริง ๆ
ล่ะก็ ให้บอกยายก่อน จะไปกี่วัน กลับมาเมื่อไหร่ก็ต้อง
บอกให้ยายทราบ ยายอธิบายคร่าว ๆ ว่า คนที่มาอยู่กับยาย
ลูก ๆ หลาน ๆ นี้ ยายเอาทุกคนมาซ่อนอยู่ในศูนย์
กลางกายของยาย เอามาแก้ไขให้สะอาดบริสุทธิ์
เพราะฉะนั้นออกไปข้างนอก ไปค้างข้างนอกนาน ๆ
เดี๋ยวไปติดกิเลสอะไรต่ออะไรละอะ ๆ เทอะ ๆ มา

และข้อ ๔. ท่านบอก อยู่กับยาย อย่าโกหกยายนะ
อย่าปิดบังยาย แม้กับหลวงพ่อด้วยเหมือนกัน อย่าโกหก
หลวงพ่อหรือปิดบังหลวงพ่อ

๔ อย่างนี้ คือโอวาทที่คุณยายให้ตอนออกไป
บอกบุญ ยังจำได้จนบัดนี้ (ไม่รู้ว่ ุบาสกคนอื่นเขาได้ฟัง
แบบนี้หรือเปล่า) สงสัยยายจะเมตตาเราถึงได้เรียกไป
ปลุมนิเทศเดี๋ยวละ

นี่แหละคุณธรรมคุณยาย ดูคุณยายท่านเป็นห่วง
อุบาสกมาก กลัวจะไม่ได้บวช กลัวจะสร้างบารมีตาม
ไม่ทันท่าน พวกผู้ชายหนุ่ม ๆ กลัวไปชนที่อื่น คุณยาย
มักจะสอน ให้โอวาทกับอุบาสกมากเป็นพิเศษ ท่านมัก
จะหาโอกาสเหมาะ ๆ โดยเลือกเอาเวลาอาหารของอุบาสก
ซึ่งจะกินข้าวหลังพระฉัน คุณยายบอกว่า เวลานี้แหละเหมาะ
เพราะเขาอยู่กันพร้อมหน้า กินข้าวกันพร้อมหน้า ไปไหน
ไม่ได้ อย่่างไรก็ต้องฟังยายอบรม ซึ่งจะได้ทั้งเข้าและเพล
ความเป็นห่วงของท่านขนาดนี้

ปกติช่วงเช้า ตี ๔ ท่านก็ตื่นมานั่งสมาธิถึงตี ๕ ครึ่ง
 พออรุณท่านออกมาเข้าครัว ถือกาน้ำมาใบหนึ่ง ต้มน้ำ
 แล้วเอาไปไว้ที่กุฏิหลวงพ่อก ๗ โมงเช้าก็รับประทานข้าว
 ๘ โมงครึ่งนั่งธรรมะไปกระทั่งถึงเพล ทานอาหารเพลเสร็จ
 ช่วงเที่ยงกว่า ๆ ท่านก็ไปดูในครัว จานชามล้างสะอาดไหม
 ไปดูหมด เก็บมันเรียบร้อยไหม ตอนบ่าย ๆ ท่านก็ไป
 ปลุกต้นไม้ ปลุกกล้วย มะละกอ ไม้ป่า ไม้ร่มเงา
 ปลุกทุกชนิดตามกล้าไม้ที่พอจะมีอยู่ในเนอสเซอรี่
 (Nursery : เรือนเพาะชำต้นไม้) โดยเดินสวมงอบที่ศีรษะ

มือถือชะแรง ๑ อัน กับถังพลาสติก ๑ ใบ (สำหรับไปตักน้ำรดต้นไม้) ไปปลูกต้นไม้ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

ประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ช่วงนั้นคุณยายเริ่มป่วย หลวงพ่อธัมมชโยให้อาตมาแยกจากทีมบอญญ ออกมาช่วยดูแลบริหารเรื่องครัวเต็มเวลา อาตมาก็เลยทำรถสามล้อให้คุณยายคันหนึ่งตามคำสั่งของหลวงพ่อธัมมชโย โดยท่านบอกว่า เอาเบาะสีแดง ๆ นะ ซีไปไหนจะได้เห็นได้ชัดว่า คุณยายอยู่ตรงไหน แล้วก็ให้อาริพนธ์เป็นคนขี่

คุณยายท่านอดไม่ได้ที่จะต้องไปตรวจวัด ตรงโน้น ตรงนี้ ดูต้นไม้อะไรต่ออะไร เมื่อท่านต้องไปตรวจวัดก็นั่งสามล้อไป จะช่วยผ่อนแรงท่านได้มาก ไม่ต้องเดินไปเหมือนสมัยก่อน ๆ ซึ่งท่านก็จะไม่ลืมเอาอุปกรณ์ปลูกต้นไม้ของท่านติดรถไปด้วย

ช่วงนั้น ตอนบ่าย นอกจากคุณยายจะมาทำภารกิจต่าง ๆ ตามปกติของท่านแล้ว ยังต้องรับแขกไปด้วย บางครั้งยาย ๆ มีแขกมา ท่านก็ไปรับแขกก่อน อีกอย่างหนึ่ง บางครั้งหลวงพ่อธัมมชโยต้องออกไปกิจธุระข้างนอกบ้าง ติดต่อกันอะไรต่ออะไรบ้าง ก็อาศัยคุณยายรับแขก เพราะตอนนั้น หลวงพ่อยังอายุไม่มาก และแขกที่มาหาคุณยายนั้น ส่วนมากเป็นลูกศิษย์เก่า ๆ ของท่านสมัยอยู่วัดปากน้ำ เมื่อมาแล้วเห็นเรามีโครงการโน้นโครงการนี้ เขาก็ร่วมทำบุญมา ยายก็เลยต้องรับแขกไปด้วย สร้างวัดไปด้วย

คนใหม่หรือคนเก่าท่านจะสอนทุกคนที่มาพบท่านว่า
เอาบุญกับขายนะ บุญเล็กบุญน้อยอะไรก็ทำไป อย่าทิ้งบุญ
เมื่อทำบุญเสร็จแล้วก็อธิษฐานไป แล้วก็^๑ สอนให้ละบาป
อกุศล อย่าไปทำผิดศีลผิดธรรม ให้ทำแต่ความดี
สวดมนต์ไหว้พระบ้าง ก่อนนอนทำใจให้ใส นั่งสมา-
ธิบ้าง ท่านก็จะสอนอยู่ ๓ เรื่องนี้

นอกจาก^๒สอนเองแล้ว ท่านจะแนะนำอาตมาด้วยว่า
เออ...มีโอกาสนี้ให้เราช่วยกันสอนด้วย โยมเขามาวัด เขาก็
อยากได้ความรู้ สอนเขาบ้างครั้งเขาก็เอาบ้างไม่เอาบ้าง
ก็ช่างเถอะ สอนไป ให้เขาได้ธรรมะติดตัวไป ได้บ้าง
นิดหน่อยก็ยังดี ญาติโยมบางคนมากับญาติ บางทีเขา

๑. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๑

๒. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๕

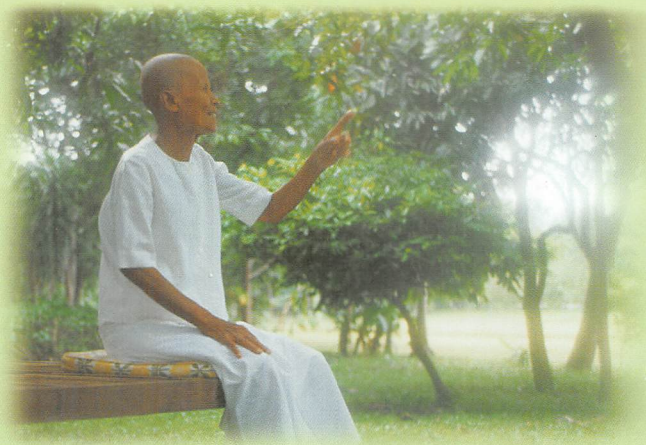
ก็ยังไม่ได้ศรัทธา มาเพราะเกรงใจญาติ ๆ สอนไปเถอะ
เอาไม่เอาเพื่อในอนาคตอินทรีย์ของเขาแก่กล้าขึ้นก็คิดได้
เขาอาจจะปรับปรุงตัวเองได้บ้าง อย่าไปเบื่อกับการสอน

ท่านมักจะบอกว่า คนที่มาทำบุญกับยาย ยาย
จะคุมบุญให้เขา ตามวิธีที่ยายฝึกมาจากหลวงพ่อ
วัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี เอาบุญนี้แหละไปกลั่นแกล้ง
ไปทัฬหีให้เป็นสมบัติ เป็นอริยทรัพย์แก่เขาไปในภพ
เบื้องหน้า สมบัติอันนี้มันไม่ไปไหน ไปรอทำอยู่ในวิมาน
ของเขาแล้ว ส่วนเงินทองหยาบ ๆ ที่เขามาทำบุญ
คุณยายก็เอาเข้าวัดหมด เอาถวายเข้าในหมู่สงฆ์ ให้สงฆ์
ท่านจัดการ ให้หลวงพ่อธัมมะจัดการว่าจะเอาไปใช้อะไร
ยายเอาแต่บุญ

คุณยายบอกว่า ในโลกนี้เห็นมีแต่บุญนั้นแหละ เป็นที่พึง ยายจะเอาบุญให้เป็นภูเขาเขียว จะสร้างบุญไม่ให้แพ้ใครเลย จะเอาบุญติดตัวไปให้เต็มที เพราะว่าเราตายแล้วก็ยังต้องเกิดอีกหลายภพหลายชาติ เรายังไม่หมดกิเลส ยังไม่หมดเชื้อแห่งการเกิด แต่เมื่อจะเกิดอีกที เราจะต้องมีความสมบูรณ์ทุกอย่าง จะได้มีทรัพย์มากและมีทั้งอริยทรัพย์ด้วย เมื่อมีทรัพย์มากจะไม่กังวลเรื่องทำมาหากิน จะได้ไม่เพลอไพลทำความชั่วทำความไม่ดี จะเหลือแต่การสร้างบุญกุศลนั่งปฏิบัติธรรม ได้มีทรัพย์ไปใช้ทำบุญทำทานไม่รู้จักหมดสิ้น เอาสมบัติต่อสมบัติ เอาบุญต่อบุญไปให้มากที่สุด นี่ท่านจะสอนแบบนี้

કેલ

แล้วก็ให้ทุกคนพิจารณาว่า * เวลามันผ่านไปทุกวัน
อย่าให้ผ่านไปเปล่า อย่าทำชีวิตให้เหมือนนกกา ท่านชี้
ให้ดู นกกาเห็นไหม เวลาเช้ามันก็ออกไปหากิน เวลาเย็น
มันก็กลับรังนอน มันไม่ได้บุญอะไรไปเลย ชีวิตหมดไปเปล่า
ไม่มีคุณค่า เราทำบุญของเราดีกว่า เพราะฉะนั้น ตื่นเข้ามา
ให้วางแผนชีวิตว่า วันนี้เราจะทำความดีอะไร โดยทั้งวัน
เราก็ทำให้เต็มที่ ก่อนที่ตะเกียงดวงใหญ่ คือดวงอาทิตย์

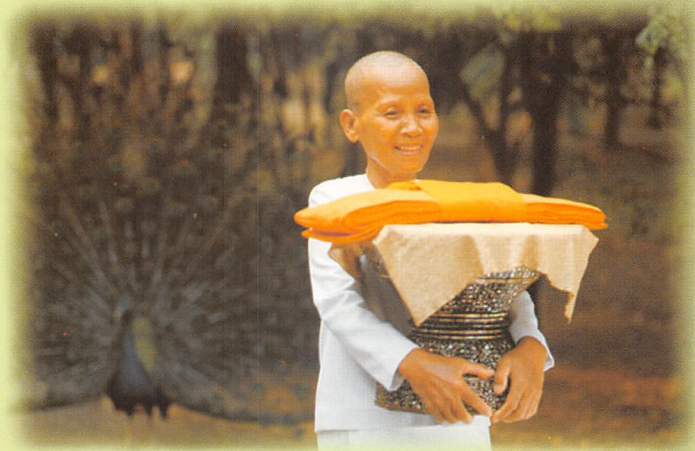
* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๓๗

จะลาบไป และก่อนนอนให้สรุปลึว่า วันนี้เราทำความดี
อะไรไปบ้าง ท่านมักจะสอนด้วยคำโบราณ ให้ฟังว่า
เอ้า...เร็วเถิดพ่อรีบเถิดรีบพาย ตะวันจะสาย ตลาด
จะวาย เตี่ยวสายบัวจะเน่า

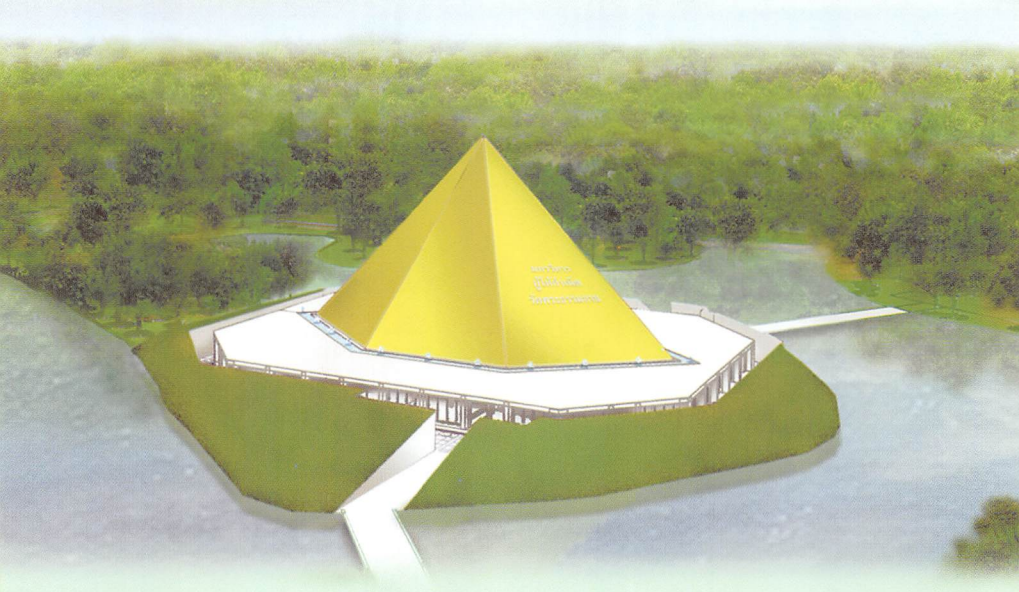
ท่านบอกว่า จะทำบุญทำความดีอะไรก็รีบ ๆ ทำซะ
คือ รีบเถิดรีบพาย ตะวันจะสาย คือ ชีวิตที่เราเกิดมา
มันจะแกไปเสียเปล่า ตลาดจะวาย คือ มันจะตาย
เตี่ยวสายบัวจะเน่า ก็คือ เตี่ยวไธ้ที่เราตั้งใจมาเกิดจะมา
สั่งสมบุญบารมี ทำพระนิพพานให้แจ้งนี้ เตี่ยวมัน
จะไม่บรรลุมรรลัฏฐประสงค์

ต่อมาประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๑ อาตมาได้รับ
 อนุญาตให้บวช ปีนั้นคุณยายท่านดีใจ ๒ เรื่องคือ เรื่องที่
 อาตมาได้บวช แล้วอีกเรื่องหนึ่งคือ ท่านได้รับเป็น
 ประธานกฐิน ซึ่งเป็นความปรารถนาของท่านมายาวนาน
 ท่านปรารถนากับอาตมาว่า ยายดีใจนะ พระหมได้บวชแล้ว
 ยังไงบวชแล้วนี่ ต้องช่วยยายด้วยนะ ช่วยยายดูครัว
 แล้วก็ช่วยยายบอกบุญกฐิน ยายจะไปบอกบุญด้วยตัวเอง
 ไปขึ้นบ้านโน้นบ้านนี้ ยายจะไปบอกให้หมดเลย ทั้งมนุษย์
 ทั้งเทวดาให้มาเอาบุญร่วมกับยาย ตอนนั้นฟังแล้วก็ง
 เอ๊ะ ยายไปบอกบุญเทวดา

อาตมาก็ถามคุณยาย เทวดาเขาใช้สตางค์กันหรือ
แล้วยายจะได้สตางค์จากเทวดาได้ไง ยายบอกว่า เทวดา
เขามีวิธีของเขา หมู่ญาติเขาที่อยู่ในเมืองมนุษย์ก็มีเยอะแยะ
เตี๋ยวเขาก็ไปดลจิตดลใจกันมาทำบุญเองแหละ เทวดาเขา
ก็อยากได้บุญ เตี๋ยวเขาหาทางเองละ ไม่ต้องห่วง

สิ่งที่อาตมาทิ้งอยู่จนบัดนี้ คือ ช่วงฉลอง ๘๔ ปี
คุณยาย ตอนนั้นประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๕ หลวงพ่อธัมมชโย
ให้ช่างมาปั้นรูปเหมือนคุณยาย เป็นอาจารย์จากศิลปากร
ว่าง ๆ คุณยายก็มาเรียกอาตมาไป ท่านเรียกว่า พระหม
ยายจะเล่าอะไรให้ฟัง หลวงพ่อให้ช่างเขามาปั้นรูปยาย
ท่านกะว่า เมื่อยายละโลกแล้วจะสร้างวิหารยายไว้ตรงนั้น
ที่เกาะกลางหลังโบสถ์ แล้วจะเอารูปหล่อยายไว้ในนั้น

คุณยายท่านบอกว่า พระหมูล่อให้ยายได้ไหม
ยายไม่ยากให้ใครล่อให้ยาย ไม่ยากให้ช่างที่ไหนล่อ
ให้ยาย ยากให้ท่านแหละล่อให้ยาย คุณยายพูดอย่างนี้
อาตมาก็บอกคุณยาย พระรู้แต่วิชาล่อเรซิน (RESIN)
รู้แต่ล่อไฟเบอร์กลาส (Fiberglass) ล่อโลหะนี้ยังไม่เคย
ทดลองเลยนะ

ท่านก็ให้กำลังใจ เอนำท่านลองทำไป ค่อย ๆ
 เรียนไป ค่อย ๆ ศึกษาไป เติบวรก็ทำเป็น ท่านฝึกอันนี้ให้ได้
 แล้วจะได้บุญใหญ่ ซึ่งคำพูดของยายนี้ เอ...ก็ค้างอยู่ในใจ
 เอ๊ะ ท่านว่าจะได้บุญใหญ่อะไร แต่ก็ไม่ขัด คุณยายว่า
 ลองไปเรียนดูซิ มันไม่ยากหรอก ค่อย ๆ เรียนไป ศึกษาไป
 ความรู้ทั้งหลายมันอยู่ในท้องเรานี้ละ อยู่ที่ศูนย์กลางกายนี้
 ทำใจนิ่ง ๆ เติบวรก็รู้ ไม่เข้าใจอะไรก็ไปถามผู้รู้เขา
 เติบวรยายจะนั่งเข้าที่หาคนมาสอนให้ ซึ่งการศึกษาวิชา
 หล่อโละหะนี้ ก็ทำให้อาตมาได้รับบุญใหญ่จริง ๆ ตามคำ
 คุณยาย คือ ได้รับบุญเรื่องการหล่อองค์พระธรรมกาย
 ประจำตัวประดิษฐานที่มหาธรรมกายเจดีย์

ท่านบอก ลองดูสิ เหล็กทั้งชิ้นใหญ่ ๆ เขายัง
ทำเป็นเรือเอาไปลอยน้ำให้คนข้ามมหาสมุทร ข้ามทะเลได้
โลหะหนัก ๆ ยังไปทำเครื่องบินให้มนุษย์ขึ้นไปโดยสาร
บินไปโน่นบินไปนี่ได้ เรื่องนี้เรื่องเล็ก ลองศึกษาดู
เรื่องไม่ใหญ่ ยายสร้างวัดมานี้ยากซะกว่าอีก หนังสือ
ก็ไม่ได้เขียน สร้างมาตั้งแต่ไม่มีที่สักนิตหนึ่ง มีเงิน
๓,๒๐๐ บาท ยิ่งยากกว่าเยอะ เพราะฉะนั้นค่อย ๆ ศึกษาไป
เดี๋ยวก็รู้ ตัดขาดอะไรนึกถึงยาย เดี่ยวยายจะช่วย
นี่ท่านพูดไว้ ประโยคนี้จำได้แม่น ปัจจุบันนี้อาตมายังใช้อยู่
ตัดขาดอะไรนึกถึงยาย เดี่ยวยายจะช่วย...แล้วก็สำเร็จ
จริง ๆ ด้วย

แล้วคุณยายท่านบอกอีก ค่อย ๆ ศึกษาไป
 ทำไปเถอะ ผิดบ้างถูกบ้าง สู้ทำยังรู้พลาด นักปราชญ์
 ยังรู้พลาด สองขาโตเด็ก็ชวนเซไปบ้างแหละ แล้วค่อย ๆ
 แก้ไขเอา เดี่ยวก็สำเร็จ สำเร็จน่า เชื้อยายเถอะ
 ท่านให้กำลังใจว่า วิชาความรู้ใดเราได้เพียรพยายามศึกษามา
 แม้เอามาใช้สร้างประโยชน์สร้างบุญกุศลในพระพุทธ-
 ศาสนา ให้เกิดบุญกุศลกับตัวเองบ้าง ในภพนี้และภพหน้า
 คุ่มสุดคุ่ม เหมือนที่หลวงพ่อดปากน้ำเคยสอนไว้ว่า

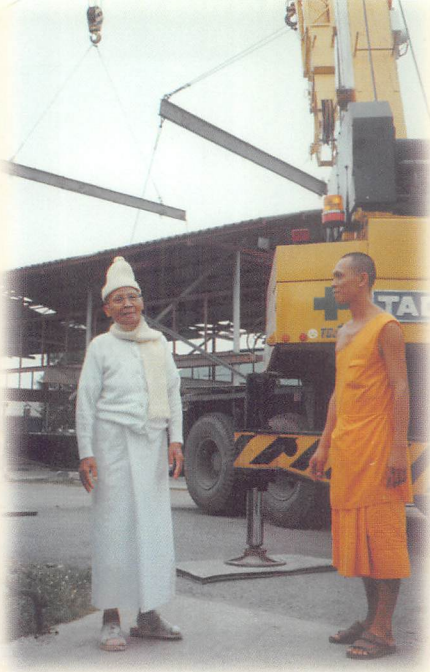

เรียนวิชาใด ต้องใช้วิชานั้นให้ได้ เรียนวิชาไปแล้ว ใช้วิชา
ไม่ได้เรียนไปเสียข้าวสุก

พอดันปี พ.ศ. ๒๕๔๑ อาตมายังอัศจรรย์ใจ
หลวงพ่อรั่มมชโยให้หล่อรูปเหมือนคุณยายด้วยทองคำ
อาตมายังปิติว่า ได้หล่อรูปคุณยายจริง ๆ พวกเราในที่นี้
หลาย ๆ คนคงได้เข้าไปร่วมในพิธี บางคนคงได้มีส่วน
นำทองคำของตัวเองเข้าไปร่วมหล่อรูปคุณยาย อาตมา
ก็อนุโมทนาด้วย

ต่อมาเมื่อพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่ของเราเรียบร้อย
ได้ทำความเข้าใจกับผู้เช่านาที่เคยเช่าอยู่ก่อน จนได้ที่
โดยสมบูรณ์แล้ว หลวงพ่อธัมมชโยก็วางแผนที่จะ
ก่อสร้างในพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่นี้ แบ่งเขต เขตนี้จะสร้างเจดีย์
เขตนี้จะสร้างสภาฯ ตรงนี้จะสร้างลานธรรม ตรงนี้จะสร้าง
มหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนี ท่านคงไปแจ้งให้คุณยายทราบ
ตอนไหนไม่ทราบ

ว่าง ๆ คุณยายก็มาหาอาตมา ท่านมักจะเรียก
พระหมูนี้นายจะเล่าอะไรให้ฟัง หลวงพ่อธัมมะบอกยายว่า
๒,๐๐๐ ไร่จะสร้างเจดีย์ สร้างสภาฯ ท่านบอกว่า
จะสร้างลานธรรม สร้างมหาวิหารฯ บอกจะเอาใหญ่ ๆ
จุคนเยอะ ๆ เพราะเมื่อก่อนสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์
พักเดียวคนก็เต็มแล้ว คนมานั่งสมาธิเยอะ สร้างศาลาจาก
ไม้ นานคนเต็มอีกแล้ว คนล้นเลย ต่อมาให้สร้าง
สภารธรรมกายหลังคาจาก ไม้ นานเต็มอีกแล้ว ตอนนี
ก็เลยต้องสร้างใหม่ เตรียมพื้นที่ไว้ใหญ่โต ตอนนีต้อง
เอาหลังใหญ่ ๆ จุคนเยอะ ๆ

คุณยายบอกว่า หลวงพ่อบอกให้ยายช่วยไปตาม
สมบัติ ไปตามคนมาช่วยกันสร้าง ยายเลยตกลงกับท่าน
ไปแล้ว จะสร้าง ๔ อย่าง ยังไงพระหมุช่วยยายด้วยนะ
คุณยายบอกอีกว่า นี่ถ้า ๒,๐๐๐ ไร่คนเต็มล้นนี้ หลวงพ่อ
จะขยายไปตรงไหนหนอ มันติดคลอง ติดถนนหมดแล้ว
อีกด้านก็ติดบ้านคนหมด แล้วท่านก็ขำใหญ่ บอกว่า
ยังไงช่วยกันนะ

แต่คุณยายบอก ตอนนี้ยายนะอายุ ๘๔ ปีแล้วนะ เราจะทำยังไงกันดี อาตมาก็บอก ไม่เห็นจะมีอะไรยาก ก็ลุยลียาย ลุยเลย หลวงพ่อท่านให้บุญอย่างนี้แล้วก็ลุยเลย คุณยายบอกว่า ยายไม่มีแรงเหมือนก่อนแล้ว ตอนกลืน ครั้งแรกของยาย ยายไปหมด เหนือ ได้ ออก ตก ไปแทบทุกจังหวัด ไปขึ้นบ้านเขาแทบทุกบ้าน ไปบอกบุญเขา ตอนนี้ยายไปไม่ไหวอย่างนั้นแล้ว นี่แค่จะไปหลังวัด ยังต้องนั่งสามล้ออารีพันธุ์เลย

อาตมาเลยบอกว่า โอ้ ยาย ไม่ต้องไปหาเขาหรอก ให้เขามาหาขายที่วัดก็แล้วกัน แล้วยายก็บอกบุญเขา แค่นั้นแหละ เดียวเขาก็มาช่วยสร้างกันเอง คุณยาย เลยปรารภว่า ยายอายุ ๘๔ ปี แล้วนะ ยังไม่เกษียณเลย ยังต้องช่วยหลวงพ่อยู่นี้ เกษียณไม่ได้ซะแล้วอย่างนี้ ความเป็นห่วงของท่านถึงขนาดนี้

พออายุคุณยายใกล้ ๙๐ ปี สังขารท่านชัก
ไม่ไหวแล้ว คนที่มาหาท่านทุกคน จะคุ้นกับประโยคที่ว่า
มาเอาบุญกับยายนะ มาเอาบุญกับยายนะ ท่านจะพูด
คำนี้เรื่อย ๆ สังขารท่านไม่ไหว เรี่ยวแรงก็เริ่มถอยลง
คณะแพทย์ก็แนะนำให้ให้คุณยายเพล่า ๆ เรื่องการ
รับแขก เพราะบางครั้งแขกบางคนไม่ระวังตัว เอาเชื้อหวัด
มาติดท่าน ในฐานะผู้สูงวัย พอเป็นไข้หวัดทีก็ใช้เวลา
นานกว่าจะหาย เราจะถนอมสังขารยายไว้นาน ๆ
คุณอารีพันธุ์ ซึ่งหลวงพ่อมอบหมายให้ดูแลอุปฐากคุณยาย
ก็เลยให้คุณยายออกมารับแขกน้อยลง พักผ่อนให้มากขึ้น

แต่วิญญานแห่งความเป็นผู้นำบุญของท่าน
ยังฉายแสงตลอดเวลา บางวันพออาตมาว่างจากภารกิจ
ประจำวัน ก็ไปเยี่ยมท่าน ตอนนั้นท่านพักอยู่ที่อาคาร
ดาวดิงส์ ท่านมักจะเตือนอาตมาเรื่องอย่าลืมงานที่ยาย
สั่งไว้นะ อย่าลืมเอาบุญกับยายนะ ท่านบอกว่า
ตอนนี้ยายไม่มีแรงแล้ว ไปบอกบุญใครเขาเหมือนก่อน
ก็ไม่ได้แล้ว ยายฝากท่านไปบอกนะ สาธุชนลูกหลานยาย
ทุกคนว่า ยายจะอยู่กับพวกเราอีกไม่นาน ใครจะเอาบุญ
กับยายก็รีบ ๆ เลียนะ

ใครเอาบุญกับยาย ยายจะหอบหิ้วทุกคนไป
ให้หมดเลย เอาไปให้เตียน ไม่ให้ตกหล่นแม้แต่คนเดียว
ยายจะเอาไปเกิดร่วมกับยาย เอาไปสร้างบุญร่วมกับยายอีก

มโนปณิธานของท่านที่ตั้งใจไว้กับหลวงพ่อ
วัดปากน้ำว่า จะรื้อสัตว์ชนสัตว์ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย
จะหอบหิ้วลูกหลานทุกคนไปให้หมด

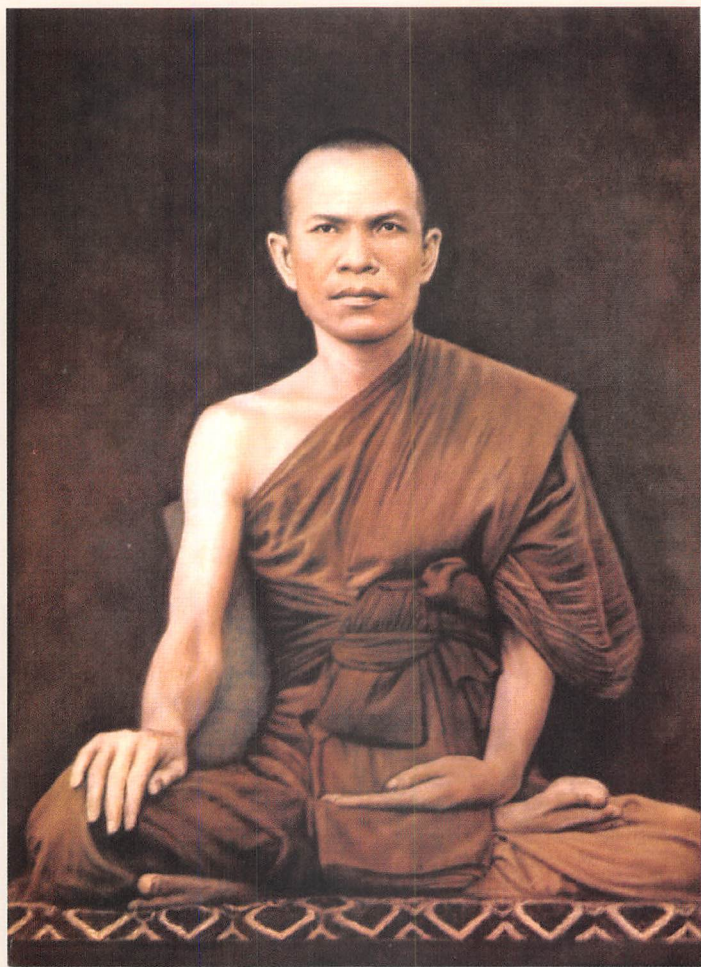

ช่วงนี้ที่คุณยายตั้งใจไว้กับหลวงพ่อัมมชโยว่า
จะช่วยหลวงพ่อสรางเจดีย์ สภาฯ ลานธรรมมหารัตน-
วิหารคด มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เพราะฉะนั้น
พวกเราลูกหลานยายทุกคนต้องมาช่วยกัน

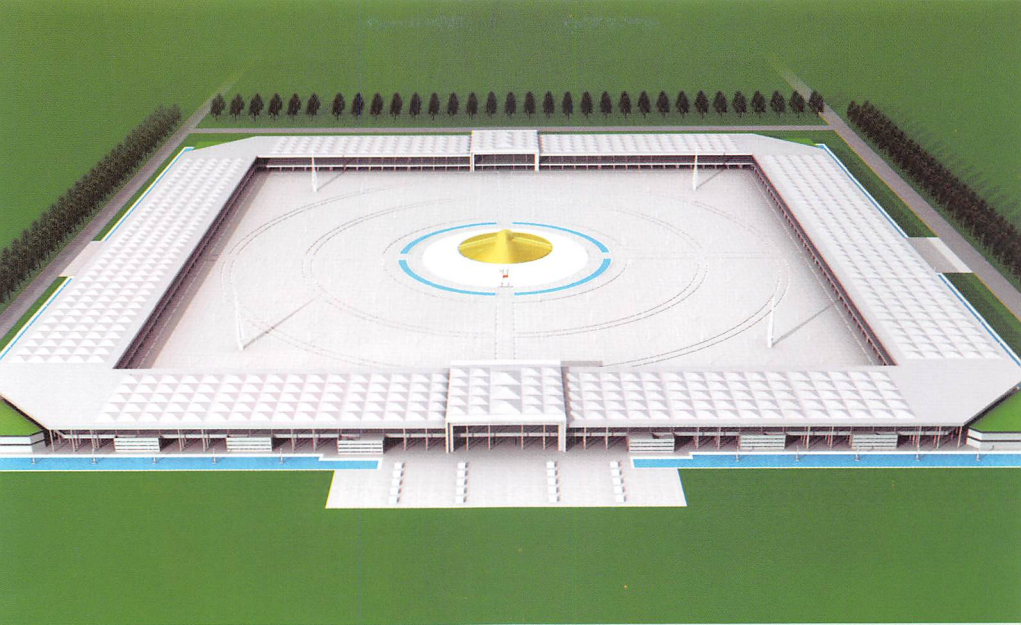

คุณยายมีความเคารพในพระเดชพระคุณหลวงพ่
วัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย
ท่านก็อยากสร้างถวายหลวงพ่วัดปากน้ำ แต่ตอนนี้
โอกาสที่จะทำแบบนั้นก็ยากนะ ต้องอาศัยลูกหลานทุกคน
นั่นแหละ เพราะฉะนั้นในวันที่ ๑๐ ตุลาคมที่จะถึงนี้
เป็นวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่วัดปากน้ำ ซึ่งเหลือเวลาอีก
๔ วัน จึงเป็นโอกาสอันดี ที่เราจะได้ร่วมบุญกับคุณยาย
อีกครั้งหนึ่ง

การทำบุญในครั้งนี้เราจะได้บุญ ๒ ต่อทีเดียว
ได้บุญกับยายด้วย ได้บุญกับหลวงพ่วัดปากน้ำด้วย
หลวงพ่ธัมมชโยท่านบอกว่า รีบ ๆ เอาบุญกับยายนะ
ในระหว่างที่สรีระสังขารร่างกายของท่านยังอยู่ จะเป็นจุด
เชื่อมโยงบุญกัลป์ดีลิลท์ที่ท่านจะให้กับลูกหลานของท่าน

เป็นความโชคดีของพวกเราทุกคน ที่เกิดมา
ได้พบคุณยาย ได้รับการอบรมบ่มนิสัย พร่ำสอน แนะนำ
เคี้ยวข้าว รับประทานประคองให้เดินอยู่บนเส้นทางบุญ
พร้อมทั้งปิดหนทางนรก เปิดหนทางสวรรค์ให้ ฝ่ายชาย
ก็ได้มาบวชเป็นพระอยู่ในวัดจำนวนมาก รูป ฝ่ายหญิง
ก็ได้มาเป็นอุบาสิกากันเต็มวัด ส่วนโยมท่านที่มีครอบครัว
ก็ได้มาร่วมเข้าวัดปฏิบัติธรรม ตามคำพร่ำสอนของคุณยาย
มิได้ขาด และนับวันก็มีแต่จะชักชวนสมาชิกใหม่ให้มาร่วม
ปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้น ถือได้ว่า คุณยายอาจารย์ฯ คือ
ยอดกัลยาณมิตรของมหาชนในยุคนี้ และเป็นทั้งหมด
ของพรหมจรรย์ ของพวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์ทุกรูปทุกคน

ณ โอกาสนี้ อาตมาก็ขอให้พวกเราทุกคนตั้งใจ
ร่วมบุญกับคุณยาย โดยมาช่วยกันสร้างลานธรรมมหารัตน-
วิหารคดให้สำเร็จโดยเร็ว เพื่อจะได้เป็นบุญใหญ่ส่งผลให้เรา
ได้เป็นศิษย์ของคุณยายอาจารย์ฯ ได้สร้างบารมีกับ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวพิกุล ภาชีเจริญ
พระมงคลเทพมุนี และหลวงพ่อดมขโยของเราตลอดไป
ทุกภพทุกชาติ ตราบวันถึงที่สุดแห่งธรรมเทอญ

